

ΘΕΩΝΗ ΜΠΡΙΛΗ

# Όπου εσύ και εγώ

*Εγώ θα είμαι η ελπίδα σου  
και εσύ η δική μου  
για να μην χαθείς ποτέ.*

ΤΙΤΛΟΣ: Όπου εσύ και εγώ  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεώνη Μπριλή  
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους  
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη  
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Θεώνη Μπριλή  
Copyright © 2022 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-33-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη  
Λουίζης Ριανκούρ 13  
11523 Αθήνα  
Τηλ.: 211 4111078  
www.ekdoseiseksi.gr  
email: info@ekdoseiseksi.gr  
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Θεώνη Μπριλή

# ΟΠΟΥ ΕΣΥ ΚΑΙ ΕΓΩ

Εκδόσεις Έξιν

Η μέρα της Όλγας ήταν από το πρωί μαύρη και άραχλη! Και πώς να μην είναι; Δεν θεωρεί καλό οιωνό η πρώτη φωνή που θα ακούσει να ανήκει στη θεία της τη Χαρά. Ποτέ δεν κατάλαβε γιατί τη βάφτισαν Χαρά. Η θεία της σπάνια είναι χαρούμενη κι ακόμα σπανιότερα κάνει τους άλλους γύρω της να χαίρονται.

«Καλημέρα, θεία», απάντησε, μόλις πρόλαβε να καθαρίσει τη φωνή της, μην φανεί πόσο πρόθυμη ήταν να επιστρέψει στον γλυκό της ύπνο.

«Καλημέρα, Όλγα. Σε ξύπνησα;» Δεν ακούστηκε ιδιαίτερα στενοχωρημένη με τη διαπίστωση αυτή. «Υπέθεσα πως θα ήσουν ήδη στο πόδι για να ετοιμαστείς για τη δουλειά», τόνισε με δηκτικό και ελαφρώς απαξιωτικό ύφος την τελευταία λέξη.

«Έμεινα ως αργά χτες... Κάτι νέες συνταγές...» κάλυψε το στόμα της να πνίξει ένα χασμουρητό. «Σήμερα θα ανοίξει το μαγαζί η Ζακλίν, οπότε υπολόγιζα να ξεκουραστώ λίγο», διόρθωσε την εσφαλμένη σκέψη της θείας της, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι.

«Αν θέλεις να λογαριάζεις τον εαυτό σου για σοβαρό μικροεπιχειρηματία, σε συμβουλεύω να βρίσκεσαι

στη δουλειά πριν την υπάλληλό σου», άφησε έναν ακόμα υπαινιγμό η Χαρά, εκνευρίζοντας την Όλγα ακόμα περισσότερο. Όχι τόσο για τη συμβουλή, όσο για το πόσο «μικρές» θεωρούσε τις αποφάσεις της όλα αυτά τα χρόνια.

«Τώρα που με ξύπνησες, θα φτάσω πρώτη από όλους τους μικροεπιχειρηματίες στο μαγαζάκι μου και θα είμαι στο πόστο μου πριν από την εξαιρετική υπάλληλό μου, περιμένοντας ένα δώρο να ανοίξει η αγορά. Λοιπόν, τι με ήθελες;» μακάριζε βουβά την πρωινή της τύχη η Όλγα.

«Ο Βίκτωρας χώρισε», αποφάσισε να περάσει στο δια ταύτα.

«Μα δεν ήταν ευτυχισμένος», υποστήριξε αμέσως την απόφασή του.

«Δεν ήταν ούτε δυστυχισμένος! Τι ξέρετε εσείς από δυστυχία για να αξιολογείτε τόσο επιπόλαια την ευτυχία; Όλα στο χέρι τα είχατε πάντοτε. Οι άνθρωποι δεν κλείνουν τα σπίτια τους με την πρώτη αφορμή. Σε παρακαλώ, μίλησέ του, πες του κι εσύ κάτι, πρέπει να το ξανασκεφτεί», άρχισε τις οδηγίες χωρίς σταματημό.

«Για όνομα του Θεού, είναι τριάντα εφτά χρονών! Υπεύθυνος και συνειδητοποιημένος άνθρωπος. Τίποτα δεν πρέπει, θεία! Δεν σου φταίμε εμείς που αντιλαμβανόμαστε τη ζωή διαφορετικά. Πριν αρχίσεις να ρωτάς γιατί και πώς, θα σου πω ότι πρέπει να μπω για μπάνιο. Θα σου πρότεινα να βρεις ένα χόμπι να απασχοληθείς για να ξεχνιέσαι. Πάρε έναν σκύλο ή ασχολήσου με τον κήπο σου. Καλημέρα, θεία, σε φιλώ!» είπε και της το έκλεισε βιαστικά, προτού προλάβει η Χαρά να της

ψάλλει τον εξάψαλμο για την αυθάδειά της.

Χάθηκε στις ευωδιαστές μυρωδιές του αφρόλουτρου και τους πυκνούς υδρατμούς που κάλυψαν τη διάφανη καμπίνα του ντους για κάμποσα λεπτά. Εξάγνισε τις σκέψεις της και βγήκε όπως έπρεπε, φρέσκια και αναζωογονημένη. Ντύθηκε ζεστά και στάθηκε δίχως βιάση στο παράθυρο του υπνοδωματίου της. Η ματιά της απλώθηκε ράθυμα στο ποτάμι, στο πράσινο των δέντρων και τη θέα που προσφέρουν οι γειτονικές σκεπές.

Η Όλγα αγαπά πολύ τη Βέρνην, την πρωτεύουσα της Ελβετίας, εκεί ζει τα τελευταία εφτά χρόνια. Κάλλιστα θα την παρομοίαζε με ένα πανέμορφο μεγάλο χωριό, κοσμοπολίτικο. Μια πόλη δίχως τον φασαριόζικο, πνιγηρό, αστικό χαρακτήρα. Το ιστορικό της κέντρο διατηρεί τη μεσαιωνική του ομορφιά, παραμένει ανέπαφο στο χρόνο. Τα σπίτια χτισμένα στο ίδιο μοτίβο, κεραμοσκεπές που ξαποσταίνουν η μία στην άλλη. Παράθυρα και καμινάδες που ξεπροβάλλουν σε κάθε καφεκόκκινη σκεπή. Σκεπές που στέκονται λίγο πιο ψηλά, λίγο πιο χαμηλά, θαρρείς και ενώνεις τουβλάκια σε παιδικό παιχνίδι. Μπλοκ διαμερισμάτων που σχηματίζουν σειρές, κάπου στρίβουν και κάπου συνεχίζουν ξανά τη διαδρομή τους. Δεν θα βρεις μοντέρνα κτίρια εδώ, ούτε και κατασκευές μεγαθήρια. Τη συναρπάζει αυτή η ιδιαιτερότητα της περιοχής, γενικότερα τη μαγεύουν οι πόλεις και οι συνοικίες που έχουν προσωπικότητα και αποκλειστικά δική τους ταυτότητα. Το σχετικά άνετο διαμέρισμα που ζει, σοφίτα ουσιαστικά, βρίσκεται δίπλα στον ποταμό Άαρ, ο οποίος καλημερι-

ζει καθημερινά το καταπράσινο δάσος στην αντικριστή όχθη του.

Οι κάτοικοι είναι τυπικά φιλικοί, εκπαιδευμένα ευγενικοί, όχι πολύ διαχυτικοί, κοιτάζουν τη δουλειά τους. Θα τους χαρακτήριζε πειθαρχημένους, διαφορετικής ιδιοσυγκρασίας, σέβεται και εκτιμά την κουλτούρα τους. Η καθαριότητα και η τάξη είναι εξόφθαλμες. Πολλές φορές έχει σκεφτεί με διάθεση αστεϊσμού πως η οικογένειά της θα είχε αλλάξει επάγγελμα, μιας και θα έπλητταν αφόρητα με την αστυνόμευση της συγκεκριμένης πόλης. Απλοϊκή σκέψη, το γνωρίζει, καμία κοινωνία όμως δεν είναι τέλεια.

Ωστόσο, ο πληθωρικός Πειραιάς δεν κατοικεί εδώ. Πολλές φορές της λείπει η Καστέλλα, αποζητά την άλλη θέα, αυτή που αντίκριζε από το υπνοδωμάτιο των παιδικών και εφηβικών της χρόνων, μια θέα βαμμένη στο μπλε της θάλασσας. Τα αραγμένα μικρά και μεγαλύτερα πλεύσιμα στο λιμανάκι, τη μυρωδιά της πολύβουης πόλης ανακατεμένη με την αλμύρα. Της λείπουν οι ήπιοι χειμώνες και τα ζεστά καλοκαίρια. Βασικά, περισσότερο οι ήπιοι χειμώνες, γιατί τα καλοκαίρια φροντίζει να βρίσκεται για αρκετά μεγάλο διάστημα στην Ελλάδα. Έχει αρχίσει και συνηθίζει το βαρύ χειμωνιάτικο κλίμα, έχει προσαρμοστεί, δεν διαμαρτύρεται.

Πιο πολύ της λείπει ο πατέρας της, κι ας μην του το ομολογεί συχνά για να μην τον στενοχωρεί. Δυσκολεύτηκε και ο ίδιος να την αποχωριστεί, να δεχτεί την τελεσίδικη απόφασή της πως θα ζήσει σε μια άλλη χώρα. Δεν έχει και άλλο παιδί ο Μιχάλης, μονάχα την Όλγα. Δεν έπαψε ποτέ να είναι προστατευτικός μαζί

της και, ας έχει αγγίξει η κόρη του τα τριάντα τέσσερα έτη ζωής. Ίσως λόγω επαγγέλματος, ίσως πάλι λόγω αδυναμίας και μεγάλης πατρικής αγάπης. Διπλή δόση αγάπης για να καλύψει το κενό της μητρικής.

Τη μητέρα της δεν τη γνώρισε ποτέ. Η γιαγιά Όλγα και ο πατέρας της τής εξήγησαν υπομονετικά και με σωστό χειρισμό πως η μάνα της, ούτε λίγο ούτε πολύ, τη γέννησε και την παρέδωσε στα χέρια του Μιχάλη. Μετά εξαφανίστηκε από προσώπου γης και δεν αναρωτήθηκε ποτέ τι κάνει αυτό το παιδί που βγήκε από τα σπλάχνα της. Η Όλγα, όμως, δεν θρήνησε γι' αυτό το γεγονός, από νωρίς αποδέχτηκε την πραγματικότητα. Άλλωστε, ζει σε μια οικογένεια που καθημερινά αντικρίζουν τα πάντα· την εγκατάλειψη, τη βία, το έγκλημα. Γνωρίζει πολύ καλά πως υπάρχουν πολλών κατηγοριών μαμάδες. Η Όλγα ήρθε στον κόσμο από μια γυναίκα που σύμφωνα με τα γεγονότα δεν θέλησε το ρόλο της μάνας και πιθανότατα να σκέφτηκε πως ενδεχομένως ο Μιχάλης να μην είχε αντίρρηση να αναλάβει το ρόλο του πατέρα, όπως πράγματι, ευτυχώς, αποδείχτηκε.

Για χάρη της Όλγας και παρά το νεαρό της ηλικίας του, ο Μιχάλης, μόλις είκοσι τεσσάρων χρονών, έγινε υπόδειγμα γονέα. Αφοσιώθηκε στην κόρη του και στη μονογονεϊκή οικογένεια που αποτελούσαν οι δυο τους, κόντρα στα κοινωνικά πρότυπα της εποχής. Δεν παντρεύτηκε ποτέ, δεν θέλησε άλλη οικογένεια και ούτε μπήκε στη διαδικασία να βρει μια μητέρα για την Όλγα. Στην ουσία, η οικογένεια του μπαμπά της έπεσε με τα μούτρα στη φροντίδα του μωρού. Η γιαγιά Όλγα ξόδεψε άπειρες ώρες φροντίδας και στοργής στη



μικρή και τον Βίκτωρα, τον ξάδελφό της, που ζούσε αρχικά σε ένα κοντινό σπίτι και αργότερα ένα πάτωμα πάνω από το κεφάλι τους.

Με τον Βίκτωρα μεγάλωσαν σαν αδέρφια και έτσι αισθάνονται. Κάλυπταν τα κενά τους παρέα, γιατί εκείνος είχε μια μητέρα παγερά αδιάφορη στις μικρές καθημερινές χαρές -άντε, στις πιο δυσεύρετες μεγάλες να έσκαγε ένα μειδίαμα ευχαρίστησης. Ο πατέρας του, ο Παντελής, ήταν άρρωστος με τον ιππόδρομο μέχρι ανδίας. Μια τέτοια ανδία απροσπέλαστη έπιασε και τη Χαρά μια ωραία καταγάλανη πρωία. Έτσι, του ετοίμασε τα μπογαλάκια του και τον έστειλε στον αγύριστο. Ούτε κι εκείνος φάνηκε ποτέ ξανά στο κατώφλι της οικογένειας Δεληγιάννη. Ο Βίκτωρας ήταν τότε δέκα χρονών. Η Χαρά δεν συγχώρησε ποτέ τον εαυτό της που ερωτεύτηκε έναν τέτοιο άντρα.

Η Χαρά γνώρισε τον Παντελή στην υπηρεσία και τον ερωτεύτηκε όπως ερωτεύονται άπαντες, δίχως να το καταλάβει. Εκείνος, ωστόσο, έτρεφε φλογερά αισθήματα για το ζεστό και εύκολο χρήμα, τον ιππόδρομο και τις κομπίνες. Μόλις κατάλαβε ποια ήταν η Χαρά, δεν είχε άλλη επιλογή από το να της πουλήσει έρωτα παράφορο, κομμένο και ραμμένο ακριβώς στα μέτρα της. Η ευτυχία τους κράτησε λίγα χρόνια, ο Παντελής φρόντιζε να τροφοδοτεί το πάθος και όλα κυλούσαν μέλι γάλα. Όσπου κάποια στιγμή η Χαρά ξύπνησε άγαρμπα από το λήθαργο που είχε αυτόβουλα βυθιστεί. Το σπίτι που είχαν αγοράσει έκανε φτερά, εκείνο που στέγαζε τον έρωτά τους, υποδέχτηκε τον γιο τους και τα όνειρά της για ζωή χαρισάμενη. Σε εκείνο το σπίτι μπήκαν όταν

παντρεύτηκαν, της το είχε αγοράσει ο πατέρας της, και η Χαρά το λάτρευε. Τιμώντας παράλογες πατριαρχικές παραδόσεις, το έγγραφαν στο όνομα του γαμπρού, μην τον πουν σώγαμπρο. Ο Παντελής, όμως, χρωστούσε τα μαλλιοκέφαλά του. Το πάθος του για τον τζόγο είχε πολλαπλές συνέπειες στη ζωή του, μεταξύ άλλων οδήγησε και στην απώλεια της οικογένειάς του.

Έκτοτε δεν χαμογέλασε ξανά η Χαρά, όλη της η λάμψη αίφνης έσβησε. Πιπίλιζε αδιάκοπα το μυαλό των παιδιών να προσέχουν τον έρωτα, να μην τυφλωθούν, να μην εμπιστεύονται, να μην αφήνονται, να κρίνουν με τη λογική τα δεδομένα στη ζωή τους. Τους έφερνε για παράδειγμα τη δική της ήττα και του Μιχάλη, αν και ποτέ δεν συζήτησε ανοιχτά με την Όλγα βαθύτερες πτυχές της γνωριμίας και της σχέσης του με τη γυναίκα που την έφερε στη ζωή. Εκείνος το απέφυγε μεθοδικά και η Όλγα δεν επεδίωξε συνειδητά να μάθει περισσότερα στο διάβα των χρόνων.

Τον έρωτα έμαθαν να τον τρέμουν και οι δύο από παιδιά. Είχαν πάθει άλλοι για εκείνα, δεν χρειάζονταν περαιτέρω πειστήρια για το πόσο καταστροφικός είναι. Η αγάπη όμως επιτρεπόταν, τη γεύονταν και την απολάμβαναν σε περίσσιες δόσεις από τα γεννοφάσκια τους, όπως και την αυστηρότητα των αρχών, που χρόνια υπηρετούσε πατροπαράδοτα η οικογένεια. Άλλοι έχουν να παινεύονται πως είναι τρεις γενιές φουρναραίοι, επιπλοποιοί, δικηγόροι. Αυτά τα παιδιά δεν ήθελαν να παινεύονται πως ήταν τρεις γενιές αστυνομικοί. Και όχι τίποτα τυχαίο αστυνομικοί, ο παππούς συνταξιοδοτήθηκε στο Εγκληματολογικό. Η θεία

Χαρά κατέληξε υψηλόβαθμο στέλεχος στο Σώμα Δίωξης Ναρκωτικών, δεν έβγαινε έξω στις επιχειρήσεις, τουναντίον, τις έστηνε. Ο μπαμπάς της Όλγας ήταν Αστυνομικός Διευθυντής της περιοχής του Πειραιά. Πλησιάζει ο έρωτας σε τέτοια οικογένεια;

Στερέωσε μερικά σγουρά τσουλούφια για να μην πέφτουν στο μέτωπό της. Το εκτυφλωτικό κόκκινο χρώμα που έχει χαρίσει στα μαλλιά της εδώ και πολλά χρόνια, της φτιάχνει πάντα τη διάθεση. Πήρε το ζεστό πανωφόρι της και έφυγε από το σπίτι. Θα έπινε τον πρωινό της καφέ στο μικρό της μαγαζάκι. Χαμογέλασε στη σκέψη. Δέκα λεπτά αργότερα, αφού οδήγησε μέσα στο χιονισμένο τοπίο, έφτασε στον προορισμό της. Μόλις κλείδωσε τη λευκή της βέσπα και έβαλε το κράνος της στην μπαγκαζιέρα, διαπίστωσε το πόσο «καλά» εξελισσόταν η αναποδιασμένη της μέρα.

Η βιτρίνα του μικρού της μαγαζιού ήταν κατεστραμμένη. Νιφάδες χιονιού και θραύσματα γυαλιού παντού στο εσωτερικό. Οι πραλίνες της βιτρίνας βεβηλωμένες. Θαρρείς και είχαν πέσει στη μάχη και τα γυαλιά τις κατακρεούργησαν με λύσσα. Κοίταξε σοκαρισμένη τριγύρω. Ψυχή. Έβγαλε το κινητό της και κάλεσε τις Αρχές.

«Πάλι στις Αρχές καταλήξαμε», μουρμούρισε κακόκεφα.

Δεν μπορούσε να πλησιάσει το μαγαζί, να το ανοίξει και να χωθεί μέσα, η Σήμανση θα ήθελε να κάνει τη δουλειά της. Άμα σε καλεί η θεία Χαρά πρωί-πρωί, τι άλλο να περιμένεις;

Μην έχοντας τι άλλο να κάνει από το να αναμένει υπομονετικά, αποφάσισε να ενοχλήσει τον Βίκτωρα.

Κοίταξε την ώρα, οχτώ το πρωί, άρα εννέα στην Αθήνα. Θα τον έβρισκε στο καθήκον, ίσως να είχε χρόνο για λίγη κουβεντούλα, να ξεχαστεί.

«Σε σκεφτόμουν, καλημέρα!» Η ζεστή φωνή του την έκανε να χαμογελάσει παρά τις αντίξοες συνθήκες.

«Θα έπρεπε να ήταν καλή η μέρα. Ανεξάρτητα από τους μείον οχτώ βαθμούς, το χιόνι που πέφτει ανενόχλητο και το παγωμένο αεράκι που συνήθως απολαμβάνω. Καλημέρα, ωστόσο!» ξεφύσησε διαολισμένη.

«Τι κακό σε βρήκε;» τον άκουγε απορροφημένο σε κάτι.

«Το μεγαλύτερο κακό που αντιμετωπίζω αυτή τη στιγμή είναι η έλλειψη καφεΐνης στον οργανισμό μου. Μετά να προσθέσω το πρωινό καλημέρισμα της θείας και τέλος αυτό που βλέπω μπροστά μου, την κατεστραμμένη βιτρίνα του μαγαζιού μου». Τα παγωμένα της δάχτυλα απομάκρυναν ένα τσουλούφι που προσγειώσε ο αέρας κοντά στα χείλη της, στολισμένο με μερικές νιφάδες χιονιού.

«Δύσκολη μέρα σου ζημερώθηκε στην όμορφη Βέρνη. Βανδαλισμός;» μπήκε στο σημαντικό για εκείνον θέμα.

«Δεν μου φαίνεται για ληστεία», εστίασε πάλι το βλέμμα της στην κατεστραμμένη πρόσοψη του καταστήματος. «Ίσως βανδαλισμός ή κάποιο ατύχημα», εξέτασε την έκταση της ζημιάς.

«Από κάποιο τσογλάνι θα έφυγε κατά λάθος μια πέτρα, που προσγειώθηκε επίσης όλως τυχαίως στη βιτρίνα σου. Μην πειράξεις τίποτα, περίμενε τη Σήμανση», της απάντησε ήρεμα. «Η κάμερα ασφαλείας κάτι θα έχει τσιμπήσει ή κάποια γειτονική. Σου το είπα

αμέτρητες φορές να πάψεις να κάνεις τόσο προκλητικές στη γεύση πραλίνες. Στέκουν σαν διαμάντια στη βιτρίνα, πραγματικός πειρασμός για κάθε περαστικό», αποπειράθηκε να ελαφρύνει λίγο το κλίμα.

«Μωρέ Βίκτωρα, τι να κάνω;» Σήκωσε το βλέμμα της και παρατήρησε τη σκουρόχρωμη ξύλινη επιγραφή. «Olga's Pralines», τόσο απλή, τόσο ξεκάθαρη. Η σταθερή πελατεία της, τα τελευταία πέντε χρόνια που λειτουργεί την πραλινερί της, είναι πιστή και φανατικά ενθουσιασμένη με τις γεύσεις που τους προσφέρει. «Ήρθαν οι καλοί μας μπάτσοι. Πρέπει να κλείσω...» μουρμούρισε όλο χάρη. Το περιπολικό πλησίαζε αργά προς το μέρος της.

«Συμπεριφέρσου όπως αρμόζει σε μια οικογένεια αστυνομικών. Μην μαςάς, να επιμείνεις σε ό,τι τραβά την προσοχή σου. Ελπίζω πως δεν ανέφερεις τίποτα στη μάνα μου, είμαι βέβαιος για το λόγο που σε κάλεσε...». Η αγωνία του ήταν εμφανής.

«Η μάνα σου είναι έξω φρενών, όπως πάντα. Η ευτυχία δεν είναι αυτό που θα έπρεπε να προσδοκούμε εμείς που έχουμε ξεμείνει στην ανακάλυψή της. Όχι, δεν της είπα πως είσαι ερωτευμένος, θα βρισκόταν ήδη στο γραφείο να σου τραβήξει το αφτί! Τα υπόλοιπα τα λέμε σε δυο μέρες από κοντά, άτακτο αγόρι!» του τα είπε όλα μαζεμένα σε συνωμοτικό ύφος.

«Κράτησέ με ενήμερο! Αν και βανδαλισμός θα είναι... Τα υπόλοιπα τα λέμε αργότερα». Το έκλεισαν δίχως ανησυχία.

Με τους αστυνομικούς κατέληξαν πράγματι στο πόρισμα του βανδαλισμού, μιας που δεν έλειπε τίποτα από

το κατάστημα, πέρα από μια σειρά κουτιά με πραλίνες, όπως διαπίστωσε μόνη της. Δεν υπέβαλε μήνυση κατά αγνώστου για την κλοπή των εν λόγω πραλίνων παρά μονάχα για τη φθορά ξένης περιουσίας.

«Όλγα, τι συνέβη;» έσπευσε έκπληκτη με την εικόνα του μαγαζιού η Ζακλίν κοντά στη φίλη της, αφεντικό της δηλαδή, παρ' ότι περισσότερο σαν φίλες εργάζονται παρέα όλα αυτά τα χρόνια. Η γλυκιά της Ελβετιδούλα με τους κομψούς τρόπους, την καλή καρδιά και το βαθύ χαμόγελο που σπάνια σβήνει από τα χείλη της, την πλησίασε ανήσυχη.

«Μάλλον θα έπαθαν υπογλυκαιμία μέσα στη νύχτα, Ζακλίν. Πού να βρουν ανοικτό μαγαζί; Είπαν να το ανοίξουν μόνοι τους», αποκρίθηκε παραιτημένη, καθώς είχε ξεκινήσει να μαζεύει κατεστραμμένες πραλίνες και γυαλιά από το πάτωμα.

«Μάλιστα! Έρχομαι να σε βοηθήσω», ξεκίνησε για το βάθος του στενόμακρου μαγαζιού με σκοπό να αφήσει τα πράγματά της. «Κάλεσες για αντικατάσταση των κρυστάλλων της βιτρίνας; Πώς θα δουλέψουμε σήμερα;» πέρασε στα πρακτικά θέματα.

«Δεν πρόλαβα. Μόλις έφυγαν από την αστυνομία», σηκώθηκε και ακούμπησε στον πάγκο πίσω της.

«Τους καλώ εγώ. Μην στενοχωριέσαι, θα τα τακτοποιήσουμε όλα», της πρόσφερε το χαμόγελο ανακούφισης που χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή.

Ήπιαν τον καφέ τους ενώ έβαζαν σε τάξη ό,τι μπορούσαν και σχολίαζαν πλέον εύθυμα το κακό που τις βρήκε σήμερα.

Το αίσθημα χαλάρωσης και πληρότητας τη συνο-

δεύει σε κάθε σημείο του μικρού της μαγαζιού. Παντού επικρατεί το ξύλο σε ζεστές αποχρώσεις του πράσινου στα ράφια και βαθύ καφέ στα πατώματα. Η σοκολάτα γύρω τους αφθονεί καλά βαλμένη σε διάφορα κουτάκια και καλαθάκια. Θα πρέπει να αντικαταστήσει μόνο τους δίσκους που ήταν γεμάτοι στη βιτρίνα της. Ευτυχώς, έχει απόθεμα στο εργαστήριο που βρίσκεται ακριβώς κάτω από το μαγαζί. Παιδεύτηκε πολύ για να ετοιμάσει αυτό το μαγαζί, να το διαμορφώσει και να το εξοπλίσει όπως ακριβώς επιθυμούσε. Επένδυσε πολλά χρήματα στο εγχείρημα, στο όνειρό της και ο πατέρας της τη βοήθησε χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Ποτέ δεν ξεμένει από προϊόν. Ακόμα και όταν η κίνηση είναι ανεβασμένη, δουλεύει υπερωρίες, πολλές φορές ξενυχτά, αρκεί να δει την παραγωγή της έτοιμη. Λες και παίρνει ζωή από το ανακάτεμα του κακάο με το βούτυρο, τη ζάχαρη, τα λογής αρωματικά και λικέρ. Μόλις μπει στο εργαστήριο, ξεχνά τον κόσμο γύρω της. Κανείς δεν περνά το άβατο, ακόμα και η Ζακλίν, που έχει το ελεύθερο, διστάζει πολλές φορές να την ενοχλήσει. Ένα χοντρό τεφτέρι με συνταγές στέκει σε ένα σημείο γεμάτο με άπειρες χειρόγραφες σημειώσεις, αναλογίες που έχουν αλλάξει, έχουν δοκιμαστεί και έχουν κλειδώσει.

Στη Ζακλίν έχει αφήσει το αποκλειστικό προνόμιο της συσκευασίας τους, το αμπαλάζ είναι δικής της επιλογής και έχει φίνο γούστο. Η ζεστή της υποδοχή εξασφαλίζει ευχαριστημένους πελάτες. Ανέκαθεν αναζητούσε την ιδανική κοπέλα να μοιραστεί τη φιλοδοξία της. Τη βρήκε αφού συνάντησε αρκετές υποψήφιες.

Δεν είχε σταθεί τόσο στα προσόντα, όσο στην αύρα τους, να ταιριάζει με τη δική της. Η υπάλληλος που θα εργαζόταν μαζί της θα έπρεπε να αγαπά το μύθο της σοκολάτας όσο και η ίδια, να αγαπά αυτή την ερωτική σχέση που έχουν μαζί της οι λάτρεις του είδους.

«Μίλησες με τον Βίκτωρα;» ρώτησε η Ζακλίν, αφού κατέβηκε στο εργαστήριο μετά από ώρες.

Η βιτρίνα ήταν πλέον στη θέση της, στα χέρια της κρατούσε κολατσιό και για τις δύο, ήταν πλέον ώρα να φάνε κάτι να στυλωθούν, το κοινό τους ολιγόλεπτο διάλειμμα. Κάθισε σε μια άκρη και περίμενε την Όλγα να βγει από το γλυκό μεθύσι.

«Ναι, πρωί-πρωί. Σε δυο μέρες θα είναι στην αγκαλιά σου», γύρισε και της χαμογέλασε χαρούμενη που θα τον ανταμώσει και η ίδια μετά από δύο μήνες. Από τα Χριστούγεννα είχε να τον δει, που κατέβηκε στην Ελλάδα.

«Αν του περάσει ο θυμός. Θυμώνετε εύκολα εσείς στην οικογένεια, Όλγα», είπε η Ζακλίν και έφαγε μια γερή μπουκιά από την μπαγκέτα της, μην μπορώντας να αντισταθεί στην πείνα της.

«Μπάτσο ήθελες, τώρα τι να σου πω;» Πλησίασε κοντά της και πήρε το δικό της κολατσιό. «Θα του περάσει, θα αντιμετωπίζε τίποτα δύσκολο στη δουλειά, τον ξέρεις πώς αφοσιώνεται σε αυτό που κάνει!».

«Πώς θα του περάσει; Εγώ δεν διατίθεμαι να φύγω από τη Βέρνη και εκείνος ούτε λόγος για να αφήσει την Αθήνα. Ξέρουμε πως αυτή η σχέση έχει ημερομηνία λήξης. Επιπλέον, χτες με κατηγορήσε πως εξαιτίας μου διέλυσε το γάμο του...» έσβησε το χαμόγελο από τα χείλη της.



«Άκουσέ με, Ζακλίν! Δεν ήταν ερωτευμένος με τη Σοφία, ούτε και εκείνη μαζί του. Το έληξαν κόσμια και πολιτισμένα, τα ξέρεις όλα αυτά. Τώρα, το γεγονός ότι η θεία μου το βλέπει ως ένα τόσο σοβαρό θέμα, μην σε απασχολεί, μη δίνεις σημασία. Ξέσπασε επάνω σου το δικό του στενό μαρκάρισμα από τη μάνα του. Έχει να σε δει και τόσο καιρό. Καταλαβαίνεις... Είναι ώριμος και αρκετά σοβαρός για να επιτρέψει στον εαυτό του να παραδεχτεί πως ηττήθηκε από τον έρωτα», πήρε και η Όλγα το ανάλογο ύφος για να διαλευκάνει τον συναισθηματικό κόσμο του Βίκτωρα.

«Είχες ξανά νέα του; Αποφεύγω να ρωτάω για να μην σε βγάζω από την ηρεμία σου τις τελευταίες ημέρες», έπιασε διστακτικά η Ζακλίν το ευαίσθητο θέμα της Όλγας, χωρίς να κατονομάζει τον λεγόμενο.

«Όχι, δεν είχα», παραδέχτηκε με λίγη θλίψη η Όλγα και αμέσως βημάτισε προς την άλλη άκρη του πάγκου, ακούμπησε σε μια χαρτοπετσέτα το μισοφαγωμένο της κολατσιό, φόρεσε νέα γάντια και επέστρεψε στο μπεν μαρί της.

«Θα ήθελες να έχεις;» το πήγε λίγο παρακάτω το ίδιο δειλά.

«Δεν το σκέφτομαι, Ζακλίν. Δεν ήταν μια σχέση ουσιαστική, όπως και να 'χει», ξεκίνησε να αναδεύει τα κομμάτια σοκολάτας με βούτυρο εξαιρετικής ποιότητας.

«Όμως, σου άρεσε», πλησίασε μερικά βήματα κοντά της.

«Ισχύει σε έναν βαθμό... Αλλά τελείωσε. Σου το είπα, εγώ με τους ένστολους δεν τα πάω καλά. Είμαι η

αναρχική της οικογένειας», οι κινήσεις της απέκτησαν ένταση.

«Και με τους μη ένστολους, πάλι δεν τα πας καλά, βρε Όλγα. Πέντε χρόνια δουλεύουμε παρέα, είμαστε φίλες. Σαν να αρνείσαι να δεσμευτείς. Δεν λέω πως άξιζαν όλοι, κάποιες περιπτώσεις ωστόσο ήταν καλές. Τι το ήθελε και έφυγε ο Νταμιάν για τη Γαλλία; Μια χαρά ζευγάρι κάνατε. Όσο για τον συγκεκριμένο ένστολο, είναι αρκετά γοπτευτικός», την πήρε με το μαλακό ξανά, αναπολώντας τις λίγες μέρες που πέρασαν στον Πειραιά, μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων.

«Ο Νταμιάν ακολούθησε τα όνειρά του κι εγώ τα δικά μου. Δεν ήταν γραφτό να μείνουμε μαζί. Είχαμε μια όμορφη σχέση. Όσο για τον ακατανόμαστο, είναι αρκετά γοπτευτικός, η γοπτεία όμως δεν τρώγεται! Είναι άξεστος, χωρίς τρόπους, δίχως διάθεση να αμβλύνει λίγο τον οξύ χαρακτήρα του. Αυτό διαπίστωσα τις λίγες φορές που συναντηθήκαμε», δεν γύρισε να την κοιτάξει, μόνο εστίασε στη μαύρη σοκολάτα.

«Τι ακριβώς κατάφερες να διαπιστώσεις στις συνθήκες κάτω από τις οποίες συναντηθήκατε αυτές τις λίγες φορές, αφού επρόκειτο μόνο για σεξ;» αποφάσισε να το πάει ανάποδα η φίλη της.

«Ότι το σεξ μαζί του είναι το ίδιο άξεστο όσο και ο χαρακτήρας του. Αυτό είναι αρκετό!» αντέδρασε με μια παγερή ματιά η Όλγα.

«Όμως σε πήρε τηλέφωνο με διάθεση να τα βρείτε», αντέκρουσε τα επιχειρήματά της.

«Δεν χάσαμε τίποτα για να το βρούμε. Εκείνος μπορεί να συνεχίσει να ανακαλύπτει τα παράδοξα της ζωής

γύρω μας. Εγώ δεν έχω διάθεση να ψάξω να βρω κάτι. Είμαι εδώ και είναι εκεί. Είναι κακός μπελάς!» Έσβησε τη φωτιά και τράβηξε το μπεν μαρί στην άκρη.

Παρέμεινε στο εργαστήριο ως αργά το βράδυ, δεν επιχείρησε να επιστρέψει σπίτι της προτού να ησυχάσει. Τα όργανα της τάξης είχαν κάνει τη ζωή της άνω κάτω από το πρωί, ξεκινώντας από τη θεία και καταλήγοντας στον άξεστο, που είχε σφηνωθεί πεισματικά στο μυαλό της. Αναμφίβολα η κουβέντα με τη Ζακλίν ευθύνεται γι' αυτή την επίμονη σκέψη.

# Όπον εσύ και εγώ

Κόντρα στα θέλω της οικογένειάς της, η Όλγα ζει το όνειρό της στην Ελβετία, κάνοντας το πάθος της επάγγελμα. Μοναχοκόρη αστυνομικού, μεγαλωμένη σε ένα προστατευμένο περιβάλλον, δεν είχε βιώσει τραγικές απώλειες.

Τα δεδομένα και οι σταθερές της ανατράπηκαν τη στιγμή που εισέβαλε στη ζωή της, φαινομενικά τυχαία, ο Σέργιος. Τόσο θρασύς, παράτολμος, γεμάτος αυτοπεποίθηση και γοητευτικά ωραίος.

Έκτοτε τίποτα δεν θα είναι το ίδιο. Η προσωπική τους ιστορία άνοιξε την πόρτα στο παρελθόν. Ένα παρελθόν που αφορά δύο εντελώς διαφορετικούς κόσμους και σημάδεψε για πάντα τις ζωές πολλών ανθρώπων. Η αλήθεια του ενός συγκρούεται με την αλήθεια του άλλου. Μια αλήθεια που είναι μοιρασμένη σε κομμάτια αιχμηρά, θαμμένα στην Κρήτη, στον Πειραιά, στη Γενεύη. Μια οικογενειακή τραγωδία ξετυλίγεται στο παρόν και αναζητά απαντήσεις.

Όμως κανείς δεν ξέρει ποιος κινεί τα νήματα... Μέχρι τη στιγμή που θα βρεθούν αντιμέτωποι.

Το σκοτάδι και το φως συναντιούνται, εκείνο μιας θαμμένης αλήθια όχι ξεχασμένης βεντέτας, εκείνο μιας αγάπης που τοιμά να ανθίσει. Όμως στη μάχη ανάμεσα στην αγάπη και το μίσος δεν υπάρχουν μόνο νικητές και ηττημένοι αλήθια και εκείνοι που κατάφεραν έστω και την ύστατη στιγμή να φλυτρωθούν.

